Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 317 050 van 21 november 2024**
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat C. VERKEYN**
**Leon Spilliaertstraat 7**
**8400 OOSTENDE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 april 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor verzoekster en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Congolese nationaliteit te hebben.

Tussen 2011 en 2017 heeft verzoekster meermaals België bezocht in het kader van een visum type C.

Op 25 september 2017 diende verzoekster een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd goedgekeurd, waarop verzoekster in het bezit werd gesteld van een A-kaart, geldig tot 16 mei 2019.

Op 18 april 2019 werd beslist de A-kaart niet te verlengen. Tegen deze beslissing ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 268 497 van 22 februari 2022 werd de beslissing vernietigd door de Raad.

Op 27 maart 2023 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 3 oktober 2023 werd een nieuwe beslissing tot weigering van verlenging van de A-kaart genomen. Er kon ter zitting niet aangetoond worden dat deze beslissing rechtmatig aan verzoekster is ter kennis gebracht.

Op 5 april 2024 werd de voormelde aanvraag van 27 maart 2023 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 317 049 van 21 november 2024 werd dit beroep verworpen.

Op 5 april 2024 legde de gemachtigde verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw,:*

*Naam, voornaam: A. A., M.*
*geboortedatum: (…)1973*
*geboorteplaats: I.*
*nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*
*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*
*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*
*De gezondheidstoestand : Betrokkene beroept zich op medische elementen maar uit het administratief dossier blijkt dat de ingeroepen medische problematiek haar niet verhindert om te reizen. Betrokkene legt geen stukken voor bij haar aanvraag 9bis waaruit blijkt dat zij niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen wordt afgeraden. Uit het dossier blijkt bovendien dat de nodige medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst. Betrokkene legt geen bewijzen van het tegendeel voor.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”*

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

*"• SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL.*

*In datum van 5 april 2024 (kennisgeving 12 april 2024) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13).*

*Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.*

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."*

*Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.*

*Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met een aantal elementen van de betrokken persoon.*

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." (art. 74/13 Vw.) Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.*

*"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:*
*a) Het belang van het kind;*
*b) Het familie – en gezinsleven;*
*c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*

*en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement."*
*(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).*

*Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.*

*De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd.*

*Met te stellen dat er geen eigen minderjarige kinderen zijn, een tijdelijke verwijdering niet erg zou zijn en wat betreft de medische gegevens verwezen wordt naar de 9ter Vw. procedure, wordt geen antwoord geboden op de vraag of, hoe en op welke manier dan alle aan verweerster gekende gegevens in rekening werden gebracht.*

*Zo is verweerster op de hoogte van het feitelijk gezinsleven met de minderjarige kinderen waarover verweerster de tante is, haar Belgische zus, haar partner met wie zij op huwen staat en haar wel degelijk nog lopende medische behandeling waaromtrent haar ziekte geen betwisting bestaat.*

*Nergens kan in de bestreden beslissing gelezen worden of, hoe en op welke manier nu met deze juiste en concrete elementen rekening wordt gehouden.*

*De loutere summiere verwijzingen zoals hierboven, kunnen geenszins volstaan in het licht van de in het eerste middel ingeroepen artikelen en beginselen.*

*De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.*

*De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk op artikel 8 E.V.R.M. hetgeen ook het privé-leven dekt. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de feitelijke gezinssituatie en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissing dat de verzoekende partij dient verwijderd. Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partij, in licht van artikel 8 E.V.R.M., naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.*

*Het is ook niet verantwoord gezien de persoonlijke elementen in dit dossier. Verweerster wist bovendien voor ze de bestreden beslissing nam van de geplande huwelijksdatum.*

*In die zin werd in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden dat los van een medische regularisatieaanvraag het onvoldoende is ter verantwoording om te stellen dat men met de betreffende ziekte kan reizen. De ziekte zelf staat niet ter discussie, evenmin als de lopende behandeling alhier. Het is niet duidelijk hoe de opvolging van de behandeling überhaupt te rijmen valt met de planning van (de termijn) van het bevel nu het, hoewel betwist, in die zin al tegenstrijdig is dat verweerster zelf in haar administratief dossier verwijst naar het feit dat verzoekster het één en ander zou moeten inplannen qua medische begeleiding en daartoe verwijst naar volgens verweerster bestaande organisaties. In deze bestreden beslissing is daar allemaal geen spoor van, enige motivatie ontbreekt, het één en ander valt al helemaal niet te rijmen met elkaar. Het is de taak van de verwerende partij om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op basis van de elementen waarvan kan verwacht worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).*

*Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert.*

*Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.*

*Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolgd hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekster. ( uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).*

*Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St.*
*29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).*

*Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).*

*Volledigheidshalve kan de verzoekende partij eveneens verwijzen naar het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin gesteld wordt dat men niet kan verwachten van*

*personen met een geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben uitgebouwd, dat zij zich naar een derde land zouden moeten verplaatsen teneinde daar het effectief gezinsleven verder te kunnen zetten.*

*Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.*

*De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.RM. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).*

*Hetzelfde gaat op voor de bescherming van het privéleven, het valt helemaal niet te rijmen met elkaar hoe het één en ander in redelijkheid staat met het feit dat de tante van minderjarige kinderen bij hen woont. Ook dit belang van" deze kinderen telt mee. Minstens dient duidelijk gemaakt te worden of, hoe en op welke manier ermee rekening werd gehouden. Zulks ontbreekt volledig.*

*In dezelfde zin, is de huwelijksdatum van normaliter aanstaande juni gekend aan verweerster en dit voor ze de beslissing nam. Minstens staat ook het gegeven dat zij een partner heeft allerminst ter discussie.*

*De belangenafweging en alle elementen die daaromtrent spelen in het licht van art. 8 EVRM werd niet gemaakt. Er blijkt daaromtrent helemaal niets in de bestreden beslissing zelf.*

*Ondergeschikt, kan ook één zinssnede niet volstaan waarbij gesteld wordt dat een tijdelijke scheiding niet erg zou zijn. Ten eerste valt een scheiding van onbepaalde duur niet in verband te brengen met rekening houden met een feitelijke gezinssituatie, partner en komend huwelijk normaliter aanstaande juni. Anderzijds blijken ook geenszins dergelijke elementen en welk gewicht daar dan aan gegeven werd uit de bestreden beslissing zelf.*
*De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel.*

*De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."*

Verzoekster wijst op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat meer voordelige bepalingen voorzien in internationale verdragen, en dus de hogere rechtsnormen, moeten worden gerespecteerd. Bijkomend vereist artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij elke verwijderingsbeslissing moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven. Verzoekster onderlijnt daarbij het gezins- en familieleven. Volgens verzoekster is de beslissing uiterst summier gemotiveerd en worden niet alle gekende gegevens in rekening gebracht. Concreet wijst verzoekster op haar feitelijk gezinsleven met de minderjarige kinderen van haar Belgische zus en haar partner met wie ze op trouwen staat. Daarnaast wijst verzoekster ook op haar nog lopende medische behandeling en het feit dat over haar ziekte geen betwisting bestaat. De motivering laat verzoekster niet toe om na te gaan of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.

Vervolgens stelt verzoekster dat de bestreden beslissing zonder meer een inbreuk betekent op artikel 8 van het EVRM, dat ook het privéleven beschermt. Er blijkt niet op welke manier met de feitelijke gezinssituatie werd rekening gehouden, zoals onder meer met het feit dat ze een partner heeft en de geplande huwelijksdatum die de gemachtigde bekend was voor het nemen van de bestreden beslissing. De gemachtigde had in het licht van artikel 8 van het EVRM de plicht om een analyse of belangenafweging te maken en te duiden waarom een gedwongen uitvoering van het bevel naar het herkomstland gerechtvaardigd is. Volgens verzoekster is de inmenging in haar privé- en gezinsleven niet evenredig aan het beoogde doel. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Hof en stelt dat uitzetting enkel geoorloofd is als er extreem erge feiten zijn gepleegd met ellenlange strafbladen tot gevolg zodat de openbare orde tegen die personen moet worden beschermd, hetgeen hier niet aan de orde is. Ook kan een enkele zin dat een tijdelijke scheiding niet erg zou zijn niet volstaan omdat het om een scheiding gaat van onbepaalde duur die niet in verhouding staat tot haar feitelijke gezinssituatie, partner en aanstaande huwelijk in juni '24.

In het kader van het privéleven moet de mensen de mogelijkheid worden geboden om een normaal privéleven te kunnen leiden en daadwerkelijke en duurzame relaties te kunnen opbouwen. Verzoekster verwijst daarbij onder meer naar het arrest Sen tegen Nederland van het EHRM waarin werd gesteld dat men niet kan verwachten van personen met geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben opgebouwd, dat ze zich naar een derde land moeten verplaatsen om daar een effectief gezinsleven verder te kunnen zetten. Verder geeft verzoekster nog een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM, dat directe werking heeft en primeert op de Vreemdelingenwet. Verzoekster acht het geheel onredelijk dat zij als tante van minderjarige kinderen, die bij hen inwoont, het grondgebied moet verlaten. Er werd geen rekening gehouden met het belang van deze kinderen.

Wat betreft de medische situatie is het onvoldoende om te motiveren dat verzoekster kan reizen. De ziekte en haar lopende behandeling staan immers niet ter discussie. De opvolging van de behandeling valt niet te rijmen met de termijn die gegeven wordt om het grondgebied te verlaten nu de gemachtigde in het administratief dossier zelf verwijst naar het feit dat een en ander zou moeten worden ingepland qua medische begeleiding, waarbij verwezen wordt naar bestaande organisaties. In het bestreden bevel is daar geen spoor van te bekennen. De gemachtigde had volgens verzoekster in het licht van de zorgvuldigheidsplicht een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moeten doen van de zaak op basis van de elementen waarvan hij kennis had moeten hebben.

Beoordeling

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster wel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, maar niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in het middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, zodat de Raad niet volgt dat de motivering verzoekster niet toelaat om na te gaan of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motivering, de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luit als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Verzoekster kan in haar betoog gevolgd worden waar zij stelt dat uit "*onverminderd meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag*" moet afgeleid worden dat in geval van een toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen dienen gerespecteerd te worden. Uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde in principe een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven als men in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, tenzij meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag zich daartegen verzetten. Verder blijkt eveneens dat volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Tegelijk meent de Raad dat er niet aan voorbij kan gegaan worden dat het thans bestreden bevel samenhangt met de beslissing van 5 april 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoekster ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Congo verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven.

Uit de kennisgevingen blijkt dat verzoekster tegelijk (op 12 april 2024) in kennis werd gesteld van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, als van de onontvankelijkheidsbeslissing. Verzoekster kreeg dan ook kennis van de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing op dezelfde dag als dat zij in kennis werd gesteld van het bestreden bevel. De gemachtigde diende dan ook de motieven niet opnieuw op te nemen in het bestreden bevel. De Raad volgt dan ook in casu niet dat de motivering in het huidige bevel aangaande de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitgebreid(er) antwoord moest bieden op "*of, hoe en op welke manier met alle concrete elementen rekening wordt gehouden*", aangezien verzoekster die motivering kon lezen in de samenhangende beslissing, haar tegelijk ter kennis gebracht.

Wat betreft het hoger belang van het kind, heeft de gemachtigde correct gemotiveerd dat verzoekster niet aantoont dat ze minderjarige kinderen heeft. Het is correct dat verzoekster in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook heeft gewezen op haar (mantel)zorg voor de kinderen van haar zus, echter dienaangaande heeft de gemachtigde in die onontvankelijkheidsbeslissing uitgebreid gemotiveerd en dienden die motieven thans niet te worden hernomen.
De Raad achtte deze motieven ook niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig en oordeelde in zijn arrest nr. 317 049 van 21 november 2024 het volgende:

*"De verklaring die bij de aanvraag was gevoegd waarin Mw. A.A.A. stelt dat verzoekster helpt bij het huishouden, zorg draagt voor de kinderen wanneer zij op het werk is, de was en de strijk doet, evenals de loonfiches van Mw. A.A.A. kunnen dienaangaande niet volstaan om aan te nemen dat er een afhankelijkheid zou bestaan, die verder gaat dan de normale affectieve banden. Ook kan de Raad de gemachtigde volgen dat de aangehaalde onmogelijke situatie zonder de mantelzorg van verzoekster voor de kinderen niet gestoffeerd is met enig medisch stuk dat die mantelzorg beschrijft of nodig acht. Indien kan aangenomen worden dat verzoekster effectief helpt in het huishouden en voor de kinderen, toont dit nog niet aan dat die*

*zorg onontbeerlijk is, zonder dewelke het gezin niet normaal zou kunnen functioneren, zoals de gemachtigde motiveert. Verder acht de Raad het motief dat de ouders de primaire zorgdragers van de kinderen zijn en dat niet blijkt dat het welzijn van de kinderen geschonden zou worden door het gegeven van verzoekster dient terug te keren naar Congo om daar de aanvraag in te dienen, niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig."*

Wat betreft de medische situatie, stelt verzoekster terecht dat de motivering niet beperkt kan blijven tot de vaststelling dat zij kan reizen. Echter de gemachtigde heeft zich daar niet toe beperkt, maar heeft verder gemotiveerd dat uit het dossier blijkt dat de nodige medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst. Verzoekster heeft een punt waar zij stelt dat de ernstige aandoening en de lopende behandeling niet ter discussie staan. Waar verzoekster echter stelt dat de opvolging van de behandeling niet valt te rijmen met de termijn die gegeven wordt om het grondgebied te verlaten nu de gemachtigde in het administratief dossier zelf verwijst naar het feit dat een en ander zou moeten worden ingepland qua medische begeleiding, waarbij verwezen wordt naar bestaande organisaties, doelt zij op de motieven in de onontvankelijkheidsbeslissing waar de gemachtigde als volgt heeft gemotiveerd: "*Betrokkene kan, indien gewenst, de dienst Special Needs van Fedasil contacteren om haar tijdelijke terugkeer voor te bereiden. Dit is een speciaal programma voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waarin de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie en behandeling opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (naar gelang met een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer en tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer een hospitalisatie vereist zou zijn. Het is ook mogelijk om voldoende medicatie mee te geven voor een bepaalde termijn om er zeker van te zijn dat de noodzakelijke behandeling niet onderbroken wordt. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."* Waar verzoekster stelt dat in het bestreden bevel geen spoor te bekennen is van een verwijzing naar organisaties ter plaatse, herhaalt de Raad dat die motieven niet herhaald dienden te worden in dit samenhangend bevel. Bovendien gaf het bevel aan verzoekster 30 dagen de tijd om een en ander te regelen dienaangaande en blijkt bovendien dat die termijn reeds lang verstreken is en blijkt niet dat verzoekster het grondgebied al heeft verlaten, zodat de Raad niet inziet welk belang verzoekster nog heeft bij haar argument aangaande de te korte termijn van dertig dagen in het licht van haar medische toestand.

Vervolgens voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.
Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439 ).

In de mate waarin verzoekster, wat betreft haar gezinssituatie, wijst op het feit dat de gemachtigde ervan op de hoogte was dat zij een feitelijk gezinsleven heeft met haar zus en de kinderen van haar zus en dit al vele jaren en dat het argument dat een tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, merkt de Raad op dat dit betoog grotendeels samenvalt met het betoog dat verzoekster eveneens ontwikkelde tegen de onontvankelijkheidsbeslissing. Dienaangaande stelde de Raad in zijn arrest 317 049 van 21 november 2024:

*“Wat betreft het feitelijk gezinsleven dat verzoekster aanhaalt met haar zus, stelt zij dat niet redelijkerwijs kan worden betwist dat die band met haar zus en dier kinderen is aangetoond nu uit het administratief dossier blijkt dat zij visa verkreeg in functie van haar familieleden en zij ook lange periodes van afwisselend legaal verblijf bij hen in België is verbleven. De Raad kan niet zonder meer volgen dat de band tussen verzoekster en Mw. A.A.A. duidelijk de band tussen zussen is. Er blijkt immers uit het administratief dossier dat verzoekster inderdaad verschillende visa kort verblijf heeft gekregen, doch aangezien de visumaanvragen zelf voor 2011, 2013 en 2014 er zich niet in bevinden, kan de Raad niet nagaan of deze werden ingediend met het oog op bezoek van een zus. Het dossier bevat wel informatie dat het laatste visum dat verzoekster verkreeg, niet voorzien was van enige borgstelling door familie, maar wel dat zij zelf beschikte over voldoende bestaansmiddelen. Daargelaten de vraag of Mw. A.A.A. werkelijk de zus is van verzoekster, kan de Raad wel volgen dat de bijkomende band van afhankelijkheid met deze vrouw en haar kinderen niet afdoende is aangetoond, zoals de gemachtigde motiveert.*

*Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt immers dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De verklaring die bij de aanvraag was gevoegd waarin Mw. A.A.A. stelt dat verzoekster helpt bij het huishouden, zorg draagt voor de kinderen wanneer zij op het werk is, de was en de strijk doet, evenals de loonfiches van Mw. A.A.A. kunnen dienaangaande niet volstaan om aan te nemen dat er een afhankelijkheid zou bestaan, die verder gaat dan de normale affectieve banden”.*

Verder meent de Raad dat zelfs indien het motief dat de tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, kort is, wel pertinent en draagkrachtig is, aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar band met haar zus of dier kinderen zodanig is dat het onredelijk of onevenredig is om van verzoekster te verwachten haar aanvraag in Congo in te dienen.

Wat betreft het feit dat verzoekster een partner heeft en de geplande huwelijksdatum die de gemachtigde bekend was voor het nemen van de bestreden beslissing, is het inderdaad zo dat uit de samenhangende onontvankelijkheidsbeslissing en het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de huwelijksplannen op de hoogte was. De gemachtigde heeft evenwel in het licht van artikel 8 van het EVRM een belangenafweging gemaakt in de samenhangende beslissing.

De Raad oordeelde aangaande het analoog betoog in die zaak:

*"Wat betreft de partner, stelt verzoekster dat er meer is dan een bepaalde binding in precair verblijf en dat "niet enkel kan volstaan dat verzoekster de voldoende, stabiele partnerrelatie ten onrechte zo benoemt, maar dat elk geheel dient in beschouwing genomen te worden in het licht daarvan, quod non." Het is onduidelijk voor de Raad wat verzoekster met deze laatste zin bedoelt. De Raad kan de gemachtigde in diens motivering wel volgen dat een verklaring gevoegd bij de aanvraag van de Belgische partner over huwelijksplannen niet volstaat om een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan te tonen, nu in de aanvraag zelf ook nog wordt gesteld dat verzoekster en haar partner toen nog geen verdere stappen in hun relatie wilden zetten "tot wanneer daar een zegen over kan komen". De gemachtigde was weliswaar reeds op de hoogte van de huwelijksaangifte, maar uit het administratief dossier blijkt ook dat op het ogenblik van de beslissing nog een onderzoek inzake voorgenomen huwelijk hangende was. Verzoekster kan wel gevolgd worden in haar betoog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ook een geijkte procedure is waarop beroep kan worden gedaan en acht het stukje motivering van de gemachtigde aangaande de "geijkte procedure op grond van artikel 40" dan ook niet draagkrachtig, des te meer nu artikel 40 geen betrekking heeft op gezinshereniging. Dit kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden aangezien de Raad dit als een overtollig motief kan beschouwen.*

*De Raad volgt de gemachtigde bijgevolg dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is aangetoond tussen verzoekster en Mw. A.A.A. en dier kinderen, noch tussen verzoekster en haar Belgische partner aangezien de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing die relatie nog als pril kon beschouwen en niet als een stabiele en duurzame de facto partnerrelatie ( cf. EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).*

*Waar verzoekster tot slot nog aanvoert dat haar echtgenoot ondertussen is overleden en haar ouders ook, en ze er bijgevolg helemaal alleen voorstaat, heeft de gemachtigde dienaangaande gemotiveerd dat verzoekster dit niet heeft gestaafd en het een loutere bewering betreft. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat althans bij de visumaanvragen werd vermeld dat verzoekster een echtgenoot heeft. Indien haar echtgenoot en ouders ondertussen overleden zijn, had verzoekster daarvan een overlijdensakte of ander begin van bewijs kunnen voorleggen. Hoe dan ook heeft de gemachtigde niet op onredelijke wijze verwezen naar mogelijke hulp via de dienst Special Needs , die verzoekster indien nodig zou kunnen bekomen."*

Opnieuw kan de Raad het motief in de bestreden beslissing dat de tijdelijke scheiding geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt in het licht van het gezins- en familieleven, ondanks het summier karakter ervan, in casu wel als pertinent en draagkrachtig beschouwen, aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar band met haar aanstaande zodanig is dat het onredelijk of onevenredig is om van verzoekster te verwachten haar aanvraag in Congo in te dienen. Anders dan verzoekster aanvoert, is er in casu ook geen sprake van een gedwongen uitvoering van het bevel naar het herkomstland.
Waar verzoekster stelt dat uitzetting volgens het EHRM enkel geoorloofd is als er extreem erge feiten zijn gepleegd met ellenlange strafbladen tot gevolg zodat de openbare orde tegen die personen moet worden beschermd, hetgeen hier niet aan de orde is, kan zij niet gevolgd worden. Ze toont niet aan dat haar feitelijke situatie, waarin ze enkel een legaal verblijf heeft gehad van korte duur in het licht van de verstrekte visa en van enkele jaren in het licht van haar medische problematiek, waarbij ze geen kinderen heeft in België, de band met de aangehaalde zus niet vaststaat, het onderzoek naar haar beoogde huwelijk nog liep op het ogenblik van de beslissing en nooit heeft gewerkt in België, enigszins vergelijkbaar is met de profielen in de zaken Berrehab, Bouchelkia of El Boujaïdi.

Een schending van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Wat betreft het privéleven, kan verzoekster in haar theoretisch betoog dat artikel 8 van het EVRM directe werking heeft en primeert op de Vreemdelingenwet gevolgd worden. In het kader van het privéleven heeft het Hof gesteld dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123 ) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Croatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

In het licht van de elementen eigen aan het dossier kan de Raad volgen dat verzoekster sociale banden heeft opgebouwd gedurende het legaal verblijf dat ze tijdens haar medische regularisatieprocedure, na de ontvankelijk en gegrondverklaring daarvan, voor enkele jaren heeft gehad. Er bleek immers ook ter zitting dat niet kon aangetoond worden dat de laatste beslissing tot weigering van verlenging van 3 oktober 2023 correct werd ter kennis gebracht, dermate dat mogelijk de beroepstermijn daartegen nog niet is vervallen.

Echter, de Raad volgt niet dat er thans een onevenredige beslissing voorligt in het licht van dat aangehaalde privéleven. Verzoekster verwijst daarbij onder meer naar het arrest Sen tegen Nederland van het EHRM waarin volgens haar werd gesteld dat men niet kan verwachten van personen met geldig verblijf, die in Nederland hun leven hebben opgebouwd, dat ze zich naar een derde land moeten verplaatsen om daar een effectief gezinsleven verder te kunnen zetten. De Raad kan de vergelijking met de zaak Sen tegen Nederland niet volgen waarin de kwestie voorlag van gezinshereniging van een minderjarige dochter die zich in Turkije bevond met haar beide ouders en twee broers die zich allen sedert jaren met een verblijfsvergunning in Nederland bevonden en de broers in Nederland waren geboren. In die zaak vond het Hof een onevenredige inmenging te verwachten van de ouders en twee broers om het gezinsleven bij het minderjarige kind in Turkije te moeten verderzetten. Verzoekster heeft geenszins vergelijkbare banden met België.

Opnieuw blijkt dat de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing, die samenhangt met huidig bestreden bevel, een zorgvuldige en redelijke belangenafweging in het licht van het privéleven had gemaakt. De Raad stelde dienaangaande:

Wat betreft het privéleven leest de Raad in de bestreden beslissing: "*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). (…) We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt (van haar 'zus' en haar partner). Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier (betrokkene kende slechts een beperkte periode van legaal verblijf), is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Congo uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. (*eigen onderlijnen)

*Uit de voorgaande motivering blijkt dat de gemachtigde de aangehaalde banden met de zus en de partner ook vanuit het oogpunt van het privéleven heeft onderzocht, nu er geen bijkomende afhankelijkheidsband was aangetoond, noch een stabiele de facto partnerrelatie; dit in lijn met de rechtspraak van het EHRM. Hij stelt evenwel dat verzoekster hiermee niet aantoont dat ze een sociaal netwerk heeft dat zo sterk is dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad acht dit niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. (…) Toch stelt de Raad vast dat de gemachtigde ook tot een belangenafweging is overgegaan door te motiveren dat niet is aangetoond dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat een tijdelijke terugkeer naar Congo uitgesloten is. De Raad is hoger reeds ingegaan op het medisch aspect. Voor het overige legt verzoekster niet op afdoende wijze uit waarom het feit dat zij hier inwoont bij Mw. A.A.A. en de kinderen, dat zij beoogt te trouwen en cursussen heeft gevolgd haar verhindert de aanvraag in Congo in te dienen. Zoals de gemachtigde stelt, houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoekster definitief moet terugkeren naar Congo. De Raad volgt bijgevolg niet dat de bestreden beslissing disproportioneel is in het licht van verzoekster beschermingswaardig privéleven."*

De Raad kan dienstig naar het voorgaande verwijzen aangezien verzoekster thans een gelijkaardig betoog voert en duidelijk is dat zij deze motieven kende daar de onontvankelijkheidsbeslissing en het bestreden bevel op dezelfde dag zijn ter kennis gebracht. Waar verzoekster terugkomt op het feit dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen van haar zus, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hoger onder "hoger belang van het kind" is uiteengezet.

Een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt ook niet.

Evenmin kan een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel worden aangenomen.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

| | |
|---|---|
| A. MAES, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken. |
| M. DENYS, | griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| M. DENYS | A. MAES |